

Szent II. János Pál pápa imái és gondolatai a szeptemberi hónap főbb ünnepeihez

**Szűz Mária születésének ünnepe
Kisboldogasszony, Szeptember 8.**

„Szeptember 8-án tartjuk a Boldogságos Szűz Mária születésének liturgikus ünnepét, aki az egész világ megváltásának hajnala és reménye. Ez a Mária-ünnep mélyen gyökerezik a hívők szívében és áhítatában, mert tudatában vannak annak, hogy az ő születésével veték kezdetüket Isten tervében

azok az üdvözítő események, amelyek aztán oly szoros kapcsolatot teremtettek Mária és az ő Fia között.

Örvendezzünk tehát, ahogy megemlékezünk Megváltónk Anyjáról. Ahogy Damjáni Szent Péter mondta: »Valóban, ha Salamon és vele együtt egész Izrael népe a templom felszentelését oly bősz és fényűző áldozattal ünnepelte meg, milyen és mennyi örömet hoz majd Szűz Mária születése a keresztényeknek? Mert az ő méhébe, mint a legszentebb templomba, szállt le Isten a saját személyében, hogy emberi alakot nyerjen, és látható formában lakozzék kegyesen az emberek között.«

A gyermek Máriának ajánljuk hát ma alázatos imádságunkat a világért és az Egyházért.”

Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe, Szeptember 14.

Ima a keresztről: Urunk, Jézus Krisztus, aki a kereszttel súlyos alatti megalázkodva kinyilatkoztattad a világnak megváltásod árát, add meg minden embernek a hit világosságát, hogy fölismerve Benned Isten és az ember Szenvedő Szolgáját, legyen bátorságuk követni Téged ugyanezen az úton, mely a kereszten és a kiüresedésen át a vég nélküli életbe vezet. Amen.

Imádság a kereszthez

Áve, Krisztus Keresztje! Bárhol található is jeled, Krisztus ott tanúságot tesz az ő húsvétjáról: a halálból életbe való átmenetről.

Tanúságot tesz a szeretetről, amely a halált legyőző élet ereje. Áve, néked, Kereszt, bárhol is vagy, tereken vagy az út mentén, ott, ahol az emberek szenvednek és haldokolnak... ott, ahol dolgoznak, tanulnak és alkotnak... Mindenhol; férfiak, nők, fiúk és lányok nyakában... és az emberi szívekben. Áve, Krisztus Keresztje!

Forrás: Magyar Kurír

Szent II. János Pál pápa – A Szent Eucharisztia

Az Eucharisztia szentmisén kívüli tiszteletének fölbecsülhetetlen értéke van az Egyház életében. Ez a tisztelet szoros kapcsolatban áll az eucharisztikus áldozat ünnepléséhez.

Krisztus jelenléte a szentmise után megőrzött szent színek alatt – mely jelenlét mindaddig valóságos, amíg a kenyér és a bor színe megmarad – az áldozat bemutatásából ered, és a szentségi, illetve lelki egyesülésre irányul.

A lelkipásztorok feladata, hogy személyes példájukkal is előmozdítsák a szentségimádást, különösen a szentségkitételt és a szent színek alatt jelenlévő Krisztus imádsását.

Jó Nála lenni, a keblére hajolni, mint a szeretett tanítvány (vö. **Jn 13,25**), érezni az Ő Szívének végtelen szeretetét. Ha a kereszténységnek a mi korunkban elsősorban „az imádság művészetében” kell különböznie másoktól, ugye érezzük sürgető szükségét, hogy hosszabban elidőzzünk lelki társalgásban, csöndes imádságban, szeretetünket kifejezve a Legszen-
tebb Szentségben jelenlévő Krisztusnál?

Drága testvéreim, hányszor, de hányszor tapasztaltam ezt, és mindig erőt, vigasztalást és segítséget találtam!

Erre a Tanítóhivatal által ismételt ajánlott és dicsért gyakorlatra a szentek sokasága ad nekünk példát. Kiválik közülük Liguori Szent Alfonz, aki ezt írta: „A szentségek után az összes ájtatosságok közül a szentségi Jézus imádása a legkedvesebb Istennek és a leghasznosabb számunkra”.

Ha egy keresztény közösség alkalmasabbá akar válni Krisztus arcának szemlélésére – abban a szellemben, amit a Novo millennio ineunte és a Rosarium Virginis Mariae apostoli leveleimben sugalltam –, nem mellőzheti az Eucharisztia tiszteletének ezt a formáját sem, amelyben folytatódnak és megsokszorozódnak a szentáldozás, a Krisztus testében és vérében való részesedés gyümölcsei.

Forrás: Ecclesia de Eucharistia II. János Pál pápa enciklikája az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról, uj.katolikus.hu

Fájdalmas Szűzanya, Szeptember 15.

A 13. században élt **Jacopone da Todi** ferences. A neki tulajdonított **Stabat Mater** verset olvassuk ma, Babits Mihály fordításában.

Több verset is költött, melyeket mintha delíriumban írta volna. A középkori miszticizmus nem nyilatkozik mindig ilyen

féktelen és művészietlen formában, mint nála.

Erős költői tehetsége vitathatatlan, de e tehetsége csak versei egyes soraiban villámlik fel; egyenletes, művészi értékű költeményt alig írt. Jacopone da Todit kiváló latin költőnek is hirdették, neki tulajdonítva a **Stabat Mater** is, melyet azonban illetékes bírák, III. Incének tulajdonítanak.

Irodalomtörténeti szempontból legérdekesebbek laudái, melyekben néhol már bizonyos cselekmény is folyik, fölmutatva azt az átmenetet, melyben a párbeszéd dicsének lassan-lassan színdarabbá változik.

Jacopone da Todi – Stabat Mater

Állt az anya keservében sírva a kereszt tövében,
melyen függött szent Fia,
kinek megtört s jajjal-tellett lelkét kemény kardnak kellett
kínzón általjárnia.

Óh mily búsan, sujtva állt ott amaz asszonyok-közt-áldott,
ki Téged szült, Egyszülött!
Mily nagy gyásza volt sírása mikor látta szent Fiát a
szívtépő kinok között!

Van-e oly szem, mely nem sírna, Krisztus anyjával s e kínra
hidegen pillantana?
aki könnyek nélkül nézze, hogy merül a szenvedésbe
fia mellett az anya?

Látta Jézust, hogy fajtája vétkéért mit vett magára
és korbáccsal vereték.
S látta édes fiát végül haldokolni vigasz nélkül,
míg kiadta életét.

Kútja égi szeretetnek, engedd érzenem sebednek
mérget: hadd sírjak veled!
Engedd, hogy a szívem égjen Krisztus Isten szerelmében,
s ő szeressen engemet!

Óh szentséges anya, tedd meg, a Keresztrefeszítettnek
nyomd szívembe sebeit!
Oszd meg, kérem, kínját vélem, kinek érdem nélkül értem
tetszett annyit tűrni itt!

Jámborul hadd sírjak veled és szenvedjek mígcsak élek
Avval, ki keresztre szállt!
Álljak a kereszt tövében! Szívem szíved keservében
társad lenni úgy sovárg!

Szűzek szűze! légy szívedben hozzám jó és nem kegyetlen!
Oszd meg vélem könnyedet!
Add hogy sírván Krisztus sírján, sebeit szívembe írnam
s bánatodban részt vegyek!

Fiad sebe sebesítsen! Szent keresztje részegítsen
és vérenek itala,
hogy pokol tüzén ne égjek! S az ítélet napján, kérlek,
te légy védőm, Szűzanya!

Ha majd el kell mennem innen, engedj győzelemre mennem
anyád által, Krisztusom!

És ha testem meghal, adjad hogy lelkem dicsőn fogadja
a pálmás paradicsom!

Babits Mihály fordítása megjelent a Nyugat, 1931. 20. számában

Szűz Mária neve, Szeptember 12.

Ferenc pápa budapesti beszéde az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjén

Fülöp Cezáreájában Jézus megkérdezi a tanítványaitól: „*Hát ti mit mondotok, ki vagytok?*” (Mk 8,29). Ez a kérdés sarokba szorítja a tanítványokat és fordulatot hoz számukra a mester követésében. Jól ismerték Jézust, nem voltak már kezdők, hiszen közel álltak hozzá, és tanúi voltak számos csodájának, ámulattal hallgatták tanítását, és mindenhová elkísérték. Mégis, nem úgy gondolkoztak még, mint Ő. Hiányzott még a döntő lépés, amely elvezet Jézus csodálásából Jézus követésére.

Az Úr ma is rászegezi a tekintetét mindannyiunkra és személyesen felteszi nekünk a kérdést: „*Ki vagyok én valójában a te számodra?*” Ki vagyok a te számodra? Ez egy olyan kérdés, amely mindannyiunktól nem csupán egy pontos választ vár el a katekizmus alapján, hanem személyes, életünkkel adható választ.

Isten útja távol áll minden kényszertől, magamutogatástól és diadalittasságtól – mondta a pápa az Eucharisztikus Kongresszus zárómiséjén.

Ebből a válaszból születik meg a tanítványi kapcsolat megújítása. Ez három lépésben megy végbe a tanítványoknál, és mi is megtehetjük ezeket: Jézus hirdetése, döntés Jézussal, Jézus követése.

1. Jézus hirdetése. A kérdésre: „*Hát ti mit mondotok, ki vagytok?*” Péter válaszolt az egész csoport nevében: „*A Messiás vagy*”. Péter mindent elmond ezzel a néhány szóval, a válasz helyes, ám meglepő módon ezután a felismerés után Jézus „*a lelkükre kötötte, hogy ne szóljanak róla senkinek*” (Mk 8,30). Miért ez a szigorú tiltás? Egészen pontos oka van: ha kimondjuk, hogy Jézus a Krisztus, a Messiás, pontos a megfogalmazás, de nem teljes. Mindig fenyeget a veszély, hogy az emberek és nem Isten elképzelése szerinti Messiást hirdetünk.

Ezért ettől a pillanattól kezdve Jézus elkezd felfedni hűvételi identitását, azt, amelyet az Eucharisziában fedezhetünk fel. Elmagyarázza, hogy küldetésének csúcspontja valóban a feltámadás dicsősége lesz, ehhez azonban át kell mennie a megalázó kereszthalálra. Ez azt jelenti, hogy Isten bölcsesége szerint fog mindez lezajlani, amely, ahogy Szent Pál mondja, „*nem ezé a világé és nem is e világ fejedelméi*” (vö. 1Kor 2,6). Jézus hallgatást parancsol messiási identitásával kapcsolatban, de nem teszi ezt a rá váró kereszttel kapcsolatában. Sőt, ahogy az evangélista feljegyezi, Jézus elkezd „*nyíltan*” tanítani (Mk 8,32), hogy „*az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad*” (Mk 8,31).

Jézusnak ez a megdöbbentő bejelentése minket is meghökkenthet. Mi is szeretnénk egy olyan Messiást, aki hatalommal rendelkezik, és nem egy keresztre feszített szolgát. Az Eucharisztia azért van előttünk, hogy emlékeztessen bennünket, kicsoda Isten.

Ezt nem szavakkal teszi, hanem kézzelfoghatóan, megmutatva, hogy Isten a megtört kenyér, a keresztre szegezett és másokért odaajándékozott szeretet. Sokféle ünnepléssel vehetjük körbe, de az Úr mindig ott marad, egy kenyér egyszerű formájában, és engedi, hogy megtörjük, szétösszuk és megegyük. Szolgává lesz azért, hogy üdvözítsen bennünket, meghal azért, hogy nekünk életünk legyen. Innen indul a második lépés.

2. A döntés Jézussal. Az Úr kijelentésére Péter tipikusan emberi reakcióval válaszol: amikor felsejlik a keresztt, a fájdalom perspektívája, az ember fellázad. És Péter, miután megvallotta, hogy Jézus a Messiás, megbotránkozik a Mester szavain, és igyekszik lebeszélni róla, hogy ezen az úton haladjon tovább. A keresztt sohasem divatos: napjainkban sem, de régen sem volt az. Ugyanakkor benső gyógyulást hoz.

A keresztt előtt üdvös küzdelem játszódik le bennünk, amint az Isten szerinti gondolkodás összeütközik az emberi gondolkodással. Az egyik oldalon ott van Isten logikája, amely az alázatos szeretet. Isten útja távol áll minden kényszerből, magamutogatástól és diadalitasságtól, mindig a másik javát keresi, egészen önmaga feláldozásáig. A másik oldalon viszont ott van az „*emberi gondolkodás*”, a világ logikája, amely ragaszkodik a megbecsüléshez és az előjogokhoz, a kedvező megítélést és a sikert keresi. Itt az számít, ki mennyire fontos és erős, mi vonzza több ember figyelmét, és hogy tud előnyt szerezni a többi emberrel szemben.

Pétert elvakítja ez a szemlélet, félrevonja Jézust, és szemrehányást tesz neki (vö. **Mk 8,32**). Velünk is megeshet, hogy „*félretesszük*” az Urat, a szívünknek egyik sarkába, de közben vallásosnak és jónak tartjuk magunkat, tovább járjuk a magunk szabta utat, és nem engedünk Jézus logikájának. Ő azonban velünk van ebben a belső küzdelemben, mert azt szeretné, ha az apostolokkal együtt az ő oldalára állnánk. Van Isten oldala és az emberek oldala. Nem abban áll a különbség, hogy ki vallásos, és ki nem. A lényegi különbség a valódi Isten és az énünk istene között van.

Mennyire messze áll Ő, aki csendben uralkodik a kereszten, attól a hamis istentől, akitől elvárjuk, hogy erővel uralkodjon és elhallgattassa ellenségeinket! Mennyire más Krisztus, aki egyedül a szeretettel áll elénk, mint e világ hatalmas, győzedelmes és ajnározott messiásai! Jézus megráz bennünket, nem elégszik meg a hitről szóló kijelentéseinkkel, azt várja, hogy megtisztítsuk vallásosságunkat a kereszttel előtt, az Eucharisztia előtt. Jót tesz nekünk, ha szentségimádást végzünk az Eucharisztia előtt, ha szemléljük, milyen törekeny az Isten. Szánjunk időt a szentségimádásra. Engedjük, hogy Jézus, az élő kenyér, kigyógyítson a bezárkózásból, megnyisson az osztozásra, feloldja merevségeinket és magunkba zárkózásunkat, hogy megszabadítson abból a bénító szolgaságból, amikor csak saját képünket védjük, és elvezessen oda, ahova ő akar. Ezzel elértünk a harmadik lépéshez.

3. Jézus nyomában járni. „*Távozz tőlem, sátán!*” (Mk 8,33) – így téríti észhez Jézus Pétert egy erőteljes, szigorú paranccsal.

Amikor az Úr megparancsol valamit, valójában ott van ő maga, és kegyelmével segít megtenni, amit kér. És Péter elfogadja a kegyelmet, és „*tesz egy lépést hátra*”. A kereszttény útja nem a siker ostromlása, hanem éppen azzal veszi kezdetét, hogy hátralépünk egyet, s ez megszabadít attól, hogy a középpontban legyünk, ki tudunk lépni középről.

Ekkor ismeri fel Péter, hogy a középpont nem az ő Jézusa, hanem az igazi Jézus. Bár elbotlik még később is, de megbocsátásról megbocsátásra egyre jobban felismeri az Isten arcát. És így eljut a Krisztus iránti terméketlen csodálattól addig, hogy valóban követi Krisztust.

Mit jelent Jézus nyomában járni? Azt jelenti, hogy járjuk az élet útját azzal a jézusi bizalommal, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk. Ugyanazon az úton járunk, mint Mesterünk, aki szolgálni jött, és nem azért, hogy neki szolgáljanak (vö. **Mk 10,45**). Azt jelenti, hogy mindennap odalépünk testvéreinkhez. Az Eucharisztia indít erre bennünket, hogy érezzük: egy test vagyunk, amelyet megtörnek a többiekért. Kedves testvérek, engedjük, hogy a találkozás Jézussal az Eucharisztiaiban átalakítson bennünket, ahogyan átalakította a nagy és bátor szenteket, akiket tiszteltek, mint Szent Istvánt és Szent Erzsébetet is.

Csakúgy mint ők, mi se elégedjünk meg kevéssel: ne érjük be egy olyan hittel, amely csak a szertartásokból és az ismétlésekből él. Nyíljunk meg a megfeszített és feltámadt Isten botrányos újdonságára, aki megtört kenyérként életet adja a világnak. Akkor örömben fogunk élni és örömet viszünk mindenhová.

Ez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egy út végét jelenti, de legyen még inkább egy kiindulópont. Ha Jézus nyomában járunk, ez arra hív bennünket, hogy előre nézzünk, hogy befogadjuk a kegyelem átformáló ajándékát, és hogy mindennap újraébredjen bennünk a kérdés, amit Fülöp Cezáreájában az Úr feltett a tanítványainak: „*Hát ti mit mondotok, ki vagytok?*”

Ferenc pápa szavai az Úrangyala imádsága előtt:

Kedves Testvérek! Az Eucharisztia jelentése: „*hálaadás*”, és ennek a szentmisének a végén, amely bezárja az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust és budapesti látogatásomat, szeretnék szívből köszönetet mondani.

Köszönöm a nagy magyar kereszttény családnak, amelyet sze-

retnek magamhoz ölelni különböző rítusaival, történelmével, a katolikus és más felekezetekhez tartozó testvérekkel, akik valamennyien a teljes egység irányába haladunk. Ennek kapcsán szívből köszöntöm Bartholomaiosz pátriárkát, testvéreimet, aki megtisztel bennünket jelenlétével.

Külön köszönet szeretett püspök testvéreimnek, a papoknak, a szerzeteseknek és szerzetesnőknek és mindnyájatoknak, kedves hívek! Külön köszönet mindazoknak, akik annyit fáradoztak ennek az eucharisztikus kongresszusnak és ennek a napnak a megvalósításán. Amikor újfent hálámat fejezem ki az engem fogadó állami és vallási vezetőknek, szeretném kimondani: „köszönöm” nektek, Magyarország nép!

A himnusz, amely végigkísérte a kongresszust, így szól hozzátk: „A kereszt volt ezer éven reménységed oszlopa, most is Krisztus jele legyen jobb jövődnek záloga”. Ezt kívánom nektek: legyen a kereszt számotokra a híd a múlt és a jövő között. A vallásos érzés ennek a gyökereihez olyannyira kötődő nemzetnek az éltető nedve. De a földbe szúrt kereszt nemcsak arra indít bennünket, hogy jól gyökerezünk meg, hanem a magasba is nyúlik és kitérje karjait mindenki felé. Arra hív, hogy ragaszkodjunk gyökereinkhez, de ne elégedjünk meg ezzel; hogy merítsünk a forrásból és adjunk inni mindazoknak, akik szomjaznak a mi korunkban. Azt kívánom nektek, hogy legyetek ilyenek: megalapozottak és nyitottak, mélyen gyökerezők és másokat tisztelők. Isten éltesse!

A missziós kereszt, ennek a kongresszusnak a szimbóluma ösztönözzön arra benneteket, hogy életetekkel hirdessétek az evangéliumot, amely megszabadít; annak jó hírért, hogy Isten végtelenül gyöngéden szeret minden embert. A mai szeretetre éhes világban ez az a táplálék, amelyre minden ember vágyik.

Ma nem messze innen, Varsóban avatják boldoggá az evangélium két tanúját: Stefan Wyszynski bíborost és Elzbieta Czackát, a Kereszt Szolgálóleányai Ferences Nővérek társaságának alapítóját. Két olyan személyt, akik közelről megismerték a keresztet: Lengyelország primását, akit letartóztattak és elzártak, aki mindig bátor főpásztor volt Krisztus szíve szerint, az ember szabadságának és méltóságának szószólója; és Elzbieta nővért, aki igen fiatalon elvesztette látását, és egész életét teljesen a vakok szolgálatára szentelte. A két új boldog példája bátorítson minket arra, hogy a sötétséget fényre változtassuk a szeretet erejével.

Végezetül imádkozzunk el az Úrangyala imádságot azon a napon, amikor Szűz Mária nevét ünnepeljük. Régen ti, magyarok tiszteletből nem mondtátok ki Mária nevét, hanem úgy szólítottátok meg, mint a királynőt. A „Boldogasszony, régi nagy pátrónátok” kíséren és áldjon meg benneteket! Áldásom innen, ebből a nagy városból szeretne mindenkit elérni, főként a gyermekeket és a fiatalokat, az időseket és a betegeket, a szegényeket és a kirekesztetteket. Veletek és értetek mondom: Isten áldd meg a magyart!

Forrás: Magyar Kurír

A szentatya szeptemberi imaszándéka

„Imádkozzunk, hogy mindannyian hozzunk bátor döntéseket, melyek egy mértékletesebb és környezetbarátabb élethez szükségesek, együtt örvendezve azokkal a fiatalokkal, akik már elköte-

lezték magukat a változás mellett.”

„Nagy örömmel látom, hogy a fiataloknak van bátorságuk környezeti és társadalmi fejlesztési projektek vállalására, ez a két valóság ugyanis egymás mellett halad. Mi, felnőttek sokat tanulhatunk a fiataloktól, mert a fiatalok élen járnak mindabban, ami a Földünk gondozásával kapcsolatos. Vegyünk példát róluk.

Gondoljunk el, különösen ezekben a válságos pillanatokban – az egészségügyi, a társadalmi és környezeti válságban – az életmódunkon. Az a mód, ahogy táplálkozunk, fogyasztunk, mozgunk, vagy amiként felhasználjuk a vizet, energiát, műanyagot és sok anyagi javat, gyakran káros a Földnek.

Döntsünk a változtatás mellett! Haladjunk együtt a fiatalokkal egy egyszerűbb és környezetbarátabb életmód felé. És imádkozzunk, hogy mindannyian hozzunk bátor döntéseket, melyek egy mértékletesebb és környezetbarátabb élethez szükségesek, együtt örvendezve azokkal a fiatalokkal, akik már elkötelezték magukat a változás mellett. És ők egyáltalán nem balgák, mert elkötelezték magukat a jövőjük mellett. Ezért akarnak változtatni azon, amit örökölni fognak, amikor mi már nem leszünk.”

Forrás: Vatikáni Rádió

Tamás József – Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek

Volt szó róla, hogy az Eucharisztia elnevezése hálaadást jelent és magát a szentmisét is szokták így nevezni, mert az hálaadás akar lenni. A szentmisének azonban nem minden részében domborodik ki egészen kifejezetten a hálaadás gondolata. Vannak azonban részek, amelyekben nagyon szépen kifejezésre jut. Ilyen rész a prefáció is, amely hálaadó ének. Már a bevezetőben is így hív fel az Egyház: *Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek.*

Az Egyház, mely az egész emberiség nevében végzi a liturgiát, szeretné, ha a jelenlevők ajka, szíve orgonabúgássá, harangzúgássá válna és betöltené vele nemcsak a templomot, hanem az egész világot is. Szeretné, ha hálánk muzikaszavát öntenénk az Úr elé, miként teszi ezt az égiek kara a trón előtt.

A liturgiában mit akar az Egyház meghálálni, miért szólít hálaadásra minket?

Meg akarja hálálni a teremtés és a Gondviselés nagy munkáját. A semmiből hozott elő mindent Isten. Ha nem alkotott volna világot, nem lenne, mi sem lennénk benne. És ha nem tartana fenn, akkor már nem létezne a világ. **Zsolt 104** mondja: „Amikor adsz, életre kelnek, kezéd kitárod, s ők betelnek. De ha elfordítod arcodat, kimúlnak, ha lelked elvonod, halálba, porba hullanak.”

És mégis mit tesz az ember? A tudomány azon dolgozik, hogy kimutassa és megmagyarázza: mindez magától lett... Az ember pedig magának tulajdonít mindent, úgy gondolja, hogy mindent a maga erejéből valósít meg. Milyen szomorúan hangzik Isten panasza: „Fiaikat neveltem és felmagasztaltam, ők pedig megvetettek engem.” (**Iz 1, 2**) Szomorú lenne, ha én is azt tenném, amit a tömeg. A teremtés és a gondviselés nagy munkája hálára ösztönöz, ezért szólít fel a liturgia hálára.

Meg akarja aztán hálálni a megváltás művét, amely egyszülött Fia életébe került. Ha nem jön közénk és nem tanít, ma is a bűn sötétjében járnánk, nem lenne semmi reményünk a szebb jövő

iránt, nem lenne vigasztalásunk a szenvedésben, nem lenne erőnk az élet küzdőterén, nem lenne életünknek értelme, célja. És mit tesz az ember? Tanítását nemigen ismeri, és aki ismeri, az sem igen törekszik azt élni. Ezért szól a panasz: „Elhagytak engem, az élő vizek kútfejét, és maguknak kutat ástak, beomladozó kutakat, melyek vizet nem tarthatnak.” (Jer 2, 19) Szomorú lenne, ha én is így tennék. A megváltás nagy munkája hálaóra ösztönöz, ezért szólít fel hálaóra a liturgia.

B. Suso Henrik (†1366) német domokos misztikussal kapcsolatban olvassuk, hogy különleges áhítattal énekelte a szentmisében a *Gratias agamust*. Egyszer megkérdezték tőle, hogy miért teszi így. Válasza így hangzott: Mert az ég és a föld minden teremtményeit fölszólítom, hogy adjanak hálat Istennek. Így az ő nevükben én zenghetem a hála dalát. És ez boldoggá tesz engem.

Amit az ő életükben olvasunk, azt látjuk a bibliai három ifjúnál. Minden első és harmadik hét vasárnapjának Laudesében az ő éneküket imádkozzuk, amelyben szavakkal felszólítjuk a teremtményeket sorba mind, hogy velünk együtt áldják az Urat.

És ezt látjuk Assisi Szent Ferencnél is a Naphimnuszban. Valahogy így kellene nekem is bekapcsolódnom ebbe a nagy hála-imába. Szólgassam hát főleg magam: Adjunk hálat Urunknak, Istenünknek...

Tób 12-ben olvassuk Tóbiás töprengését. Az öreg Tóbiás, amikor elküldi fiát a messi Médiába, hogy az ott letétbe helyezett pénzt elhozza, akkor kísérő társat keres és talál fia számára olyan kísérőtársat, aki épen, egészségesen visszahozza fiát. És akkor azon tőri a fejét, hogyan is hálálja meg ennek a kísérőnek a tétét. Sokszor kellene nekem is nagyon komolyan törnöm a fejem, hogyan háláljam meg Istennek a sok jót a dicsérő szavakon kívül, amelyek talán elhangzanak.

Mit teszek hálaóra kifejezésére?

Köszönöm a meghitt percek, melyeket templomaid mélyének csendjében, szentségeid vételének áhítatában adtá nekem. Köszönöm illeteid, amikről tudok, és amikről nem tudok, de mégis adod, mert hisz tenyereden hordozol minket, számlálod lépéseinket és szívünk verését. Áldalak segítségédért, Uram!

Forrás: – Exc., Ft. Tamás József püspök – Csúcs és forrás

Sebestyén Péter – Neokoppányok kora?

Jól megvoltunk a kereszténység nélkül is Tengrivel, a magyarok Öregistenével, és a Földanyával, a Fehérlófiával, minek kellett Koppányt kivégezni? Milyen más lett volna a Duna-menti Köztársaság? Ehhez hasonló nyegle és félművelt gumicsontok újra és újra előkerülnek Szent István ünnepe környékén. Az újpogányság ma is hódít. Minden nemzedékben fellángol. Mert az osztályellenség (az ördög) nem alszik. Ezért karikásak a szemei.

Pedig az 1938-as Eukarisztikus Kongresszus idején is érezte az egyház, és megkongatta a harangot, hogy a baloldali kommunizmusnak és a feltörekvő nácizmusnak nem lesz jó vége. Nem is lett. Jött a második világháború. A német nép azóta is issza a levét. A zsidóság úgyszintén. Az ember amióta „két lábra állt”, házasította az állatok egy részét, vadságukat befogta az élet, az emberi közösség szolgálatába, a gyümölcsöket megnesemesítette, a

természet erejének gátat szabott, és hasznosította a kultúra és civilizáció javára. Az elhomályosodott értelem és rosszra hajló szabadakarat ellenében (és ellenére), vagy épp segítségére érkezett a megváltás Krisztus Urunktól.

Pieter Jozef Verhaghen: Szent István fogadja a pápa követeit (1700)

Ahol, a kegyelem erejében, erőterében képesek vagyunk felülmúlni rosszaságunkat, vad ösztöneinket, gondolatainkat, elfájtott fantáziánkat, és az emberi közösség építő elemeivé alakítani. Mert Krisztus minden népet megváltott és meghívott az örök életre, hogy már ezt a jó hírt, evangéliumot hirdesse itt a földi tájakon, elkezdve ezáltal Isten országát építeni. Ezt ismerte fel szent királyunk, és ezért kapott koronát a pápától. Ezért hajtotta népünk kemény nyakát a kereszténység jármába. Ezáltal csatlakozott a magyarság is a többi keresztény nép felismeréséhez. Ez jelentett biztonságot, túlélést, távlatot, új feladatot a népvándorlás után. A magyarság megtalálta karizmáját és hivatását. Igen, testvérem. Szíved joga koppánykodni, de azzal már ki is húztad magad alól a szőnyeget...

Történelmietlen a kérdés is: mi lett volna ha?

Nem lettek volna szentjeink, szent tudósaink, szent királyi sarjaink, keresztény kultúránk, műveltségünk. Nem lett volna, aki megvédje Európát a külső és belső támadásoktól, egyáltalán mi se lennénk. A gondviselés csodája: milyen szervesen beépült, hogy rárimelt a nyugati egyház gregorián zenéje a magyar ötfokú, ereszkező dallamvilágra, megnesemesítve egyházi és népzeneinket egyaránt. Nem beszélve első nyelvemlékeinkről, melyek egyszerre tudósítanak hitünk tartalmáról és nyelvünk ősiségéről. Ez is a kereszténységnek köszönhető... Szent István „hittérítő” munkája, országfelajánlása szakrális cselekedet volt. Hogy népét kiemelje a nemzeti, vérségi, ösztönös önzésből. Mert felismerte, hogy Krisztus vére az egész Földet átitatta.

A kereszténység nem megszüntette a nemzeti hagyományokat, hanem beépítette, megnesemesítette, átjárta, magasabb rangot adott neki, működőképessé tette. Alárendelte Isten üdvösségtervének, és felvitte a Golgota és a Tábor-hegy szintjére, hogy láthatóvá váljék a teremtő Isten terve az emberrel. Mert Szent István királyunknak köszönhetően Krisztus Jézusban ezt ismertük fel. Áthatotta szellemével és becsatornáztta értékeinket, sajátosságainkat, egyediségünket az örök üdvösség szolgálatába. Hogy a számadás napján majd erről adjunk számot: hogyan sáfarkodtunk népünk talentumával...

Szent István királyunk ünnepén tehát nem az a kérdés, mi lett volna nélküle, hanem mi lesz akkor, ha ezt a hagyatékot a liberalizmus kukájába dobjuk? A szolgálatos koppányok, ellenkezők

és lábatlankodók ma is a kereszténységgel áthatott kultúránkból élnek, azon élőközdve mérgezik ma is a levegőt.

Jobbat tenne a nemzet érdekének, ha alázattal beismernék, hogy ők ezt még fel sem fogják, s hagynák, hogy a Szentlélek által vezetett egyház tartson össze minden nemzetet ma is Krisztus útján, mert magyarságunk jövőjének is csak ez lehet a záloga.

Forrás: peterpater.com

Exc., Ft. Dr. Kovács Gergely érsek – Szentírás-vasárnapi felhívás és gyűjtés

Krisztusban szeretett Testvéreim és Híveim!

Közeledik szeptember vége, amikor egyházunkban Szent Jermosnak, a Szentírás pártfogójának emléknapiját Szentírás vasárnapjaként ünnepeljük. Az **Evangelium öröme** kezdetű apostoli buzdításában írja Ferenc pápa, hogy Isten szava „belülről táplálja és erősíti a keresztényeket, és teszi képessé őket a hiteles evangéliumi tanúságtételre a mindennapi életben.” (174) Fontos számunkra „hogy jól ismerjük Isten szavát, ez pedig megköveteli, hogy a plébániák és minden katolikus közösség komolyan, következetesen tanulmányozza a Bibliát, illetve támogassa a személyes és közösségi imádkozó szentírásolvasást.” (175)

A Szentírást ne csak olvassuk, hanem szemlélődve olvassuk. Tegyük fel a kérdést magunknak: Isten Igéje örömet fakaszt-e bennem? Időzzünk el az Evangelium oldalain és „szívvel olvasuk azt. Ha így közeledünk hozzá, szépsége elképeszt, s minden alkalommal magával ragad. Ezért sürgősen szert kell tennünk a szemlélődő lélekre, amely lehetővé teszi, hogy mindennap felfedezzük: olyan kincs leltéményesei vagyunk, amely emberibb tesz, és segít, hogy új életet éljünk.” (264)

„Isten szavában újra meg újra megjelenik a kilépés dinamizmusa, melyet Isten ki akar váltani a hívőkből. Ábrahám elfogadja a hívást, hogy induljon el egy új föld felé (vö. **Ter 12,1–3**).” (20) Mózes és Jeremiás is hasonlóan tettek. Mi valamennyien meghívást kaptunk. Fogadjuk el a hívást: lépünk ki kényelmünkből, legyen bennünk bátorság eljutni az összes perifériára, ahol szükség van az Evangelium világosságára. (20) Törekednünk kell a jobb képzésre, az Evangelium melletti világosabb tanúságtételre, hogy fölkináljuk másoknak az Úr üdvözítő szeretetét, amely értelmet ad a mi életünknek. (121) Megfeledekzünk arról, hogy az Evangelium a személyek legmélyebb vágyainak felel meg. Ha sikerül megfelelően és szépen megmutatni az Evangelium lényegét, az üzenet bizonyosan választ ad a szívek legmélyebb kérdéseire. „Amikor a misszionárius Krisztust hirdeti, azzal a meggyőződéssel teszi, hogy nem csupán egyesekben, hanem a népek között is ott él a várakozás, hogy megismerjék az igazságot Istenről, az emberről, a bűntől és haláltól való szabadulás útjáról.” (265)

Az Evangeliumot vigyük el azoknak, akikkel épp dolgozunk: akár közel állnak hozzánk, akár ismeretlenek. Ez egyfajta megszokásos igehirdetés, amely megvalósítható egy beszélgetés során, és akkor is, amikor egy misszionárius meglátogat egy családi otthont. „Tanítványnak lenni állandó készséget jelent arra, hogy elvigyük másokhoz Jézus szeretetét, ez spontán módon bárhol megtörténhet, utcákon, tereken, munka közben, egy autóúton.” (127)

Ferenc pápa meghív minden keresztényt, hogy újítsa meg személyes találkozását Jézussal, vagy legalábbis döntsön úgy, hogy mindennap szüntelenül keresi őt. (3) Ily módon mindennapi munkánk közben meghallhatjuk Isten szavának buzdítását: »Örüljete az Úrban szüntelenül. Újra csak azt mondom, örüljete!« (Fil 4,4). (18) Jézus öröme így „a mindennapi élet apróságai között él”. (4)

„Az Evangelium témája nemcsak az Istenhez fűződő személyes kapcsolat.” (180) „Isten népének misztériuma a Szentháromságban gyökerezik.” (178) A Szentháromság misztériuma arra emlékeztet, hogy az isteni közösség képére vagyunk teremtve. (111)

Az Úr tanítványai arra hivatottak, hogy olyan közösségként éljenek, mely a föld sója és a világ világossága (vö. **Mt 5,13-16**). Arra hivatottak, hogy legyenek a tanúi egy mindig új módon evangelizáló összetartozásnak. „Az egyháznak az irgalmasság helyének kell lennie, ahol mindenki úgy érezheti, hogy befogadják, szeretik, megbocsátanak neki, és bátorítják.” (114) „A tanítvány a Jézus Krisztus melletti tanúságtételben képes felajánlani és kockára tenni életét, egészen a vértanúságig, azonban nem arról álmodik, hogy megszabadul ellenségeitől, inkább arról, hogy ők is hallják meg az ígét, és az ige mutassa meg nekik is szabadító és megújító erejét.” (24)

Az egység Krisztus szavahihetőségének bizonyítéka. „Ha evangelizálni akarunk, nem mutatkozhatunk be úgy, mint akik egymás közt megosztottak vagyunk” – írta az első evangelizációs dokumentum, az Evangelii nuntiandi (EN 77). Ferenc pápának is alap gondolata ez: „Minden keresztényt szeretnék kérni egy vonzóvá és fénylővé váló testvéri közösség tanúságtételére, hogy ezt mindenki megcsodálhassa.” (99) Rosszulesik látnom, hogy néhány keresztény közösségben teret adnak a megosztottság, a rágalmozás, a saját elgondolások mindenáron másra erőltetése különböző formáinak. (100)

Az Evangelium átadása „az evangelizától megkövetel néhány olyan készséget, melyek a hirdetés jobb befogadását segítik: a közelséget, párbeszédre való nyitottságot, türelmet, nem ítélkező szívvelyes befogadást”. (165) „Az evangelizáló közösség a tettek és gesztusok által behelyezkedik a többi ember életébe, lerövidíti a távolságokat. Ha szükséges, megalazza magát.” (24) Ezt az egyházas-anyakat légkört, az ígét hirdető, és az arról tanúságot tevő „szívbeli közelséggel, hangjának melegségével, fogalmazási stílusának szelídségével, gesztusainak örömevel kell elősegíteni és ápolni.” (140)

„A Lélekkel evangelizálás olyan evangelizálókat jelent, akik imádkoznak és dolgoznak... A hosszabb szentségimádás, az Igével való imádságos találkozás, az Úrral folytatott őszinte párbeszéd nélkül ellankadunk a fáradságtól és nehézségektől, lelkese-désünk pedig kialszik. Az egyház nem mondhat le az imádság tudójéről.” (262) Mérheterlen örömet szerez Ferenc pápának, hogy „minden egyházi intézményben sokasodnak az imádságos, közbenjáró, az ígét imádkozva olvasó és örökimádást végző csoportok.” (262) „Mária engedte, hogy a Szentlélek irányítsa őt a hit útján, a szolgálat és a termékenység rendeltetése felé.” (287) Rátékintünk, hogy segítsen hirdetni mindenki számára az üdvösség üzenetét.

Főegyházmegeyénkben a Szentírás üzenetének terjesztése céljából idén is gyűjtést szervezünk. Hálásan megköszönöm ez alkalommal azt, hogy a tavaly ilyenkor felhívás hatására sokan áldozatosan támogatták Egyházunk e szolgálatát, hogy általa egyre többen meghallhassák Isten bátorító üzenetét. Sokaknak segítségére tudunk lenni ezáltal abban, hogy a Katolikus Magyar Bibliatársulat közvetítésével jutányosan hozzájuthassanak a Bibliához, és az év során részt tudjanak venni különféle rendezvényeken.

Szeretettel kérek mindenkit, hogy lehetőségéhez mérten kapcsolódjon be idén is e szolgálat támogatásába, pénzbeli adomány által. Hálás köszönet előre is ezen áldozatért! Természetesen mindenkit meghívok és buzdítok arra, hogy kapcsolódjon be a különféle rendezvényekbe, melyeket a Szentírás üzenetének mélyebb megismerése céljából szervezünk.

Szentírás vasárnapja alkalmából szeretettel adom mindenkire főpásztori áldásomat, és Isten Igéjének ismeretében való gazdag gyarapodást kívánok!

A Szentírás vasárnapjára ebben az évben is főegyházmegeyi gyűjtést rendelék el a Szentírás üzenetének terjesztése céljából. Isten Igéjének ismertetése, hirdetése elsőrendű feladatunk a lelkipásztori szolgálatban. Külön köszönet azoknak a papoknak, akik előadásokat tartottak a Szentírásról, vagy akik bibliaolvasó csoportokat szerveztek. Köszönetet mondok a Tisztelendő Paptestvéreknek, hogy az elmúlt esztendőben is öntudatos hozzáállással pártolták fel és támogatták ezt a kezdeményezést. [...] Hálás köszönet ezen áldozatért!

A Katolikus Magyar Bibliatársulat (KMB) célkitűzései között szerepel, hogy jutányos áron juttassa el a Szentírást mindazokhoz, akik érdeklődnek Isten Igéje iránt, illetve, hogy olyan programokat, lelki napokat szervezzen, amelyek elősegítik a Szentírás teljesebb megismerését. A Katolikus Magyar Bibliatársulat Biblia-napokat, Biblia-esteket tart azokon a plébániákon, ahol ezt igénylik.

Forrás: ersekseg.com

Baranyai Béla interjúja Bőjte Csaba ferences szerzetessel – Az Eucharisztia nem jutalom, hanem gyógyszer és úti eledel

A Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus (NEK) előtti napokban Kuzmányi István állandó diakónus, a Magyar Kurír főszerkesztője beszélgetett Bőjte Csaba ferences szerzetessel, a világesemény hírnökével az életéről, hitéről, Szent István király ma is aktuális üzenetéről és az Eucharisziáról. A NEK YouTube-csatornáján teljes egészében látható beszélgetés szövegének szerkesztett változatát adjuk közre.

– *Mindig sugárzik Önből az optimizmus. Honnan ez a derű?*

– Elsősorban a nagyszüleim hite az, ami ebben közrejátszik. De ott rejlik benne a székely nép „majd lesz valahogy, a Jóisten megsegít” hozzáállása is. Az Isten nem teremt selejtet, minden ember az ő csodája. Tapasztalataim szerint Istenre minden helyzetben számítani lehet.

– *A hit is családi örökség, vagy az élete alakulása vezette Istenhez?*

– Nagyszüleim, szüleim mindent megtettek azért, hogy hívó

ember legyek, nagyapám egyháztanácsos volt, de minden serdülő egyszer csak leválik a családról, elindul a maga útján. Nálam is így volt, mai hitem tehát már tudatos döntés eredménye. Kerestem, melyik az a világnézet, amelyik erőt ad, és arra jutottam, hogy a kereszténység ad válaszokat, a többi inkább csak kérdéseket tesz fel. Kipróbáltam, és bejött.

– *Melyik volt előbb, a ferences vagy a papi hivatás?*

– Csíkszeredában nőttem fel, sokat jártam Csíksomlyóra, talán ennek is köszönhető, hogy először a ferences provinciába jelentkeztem. Persze akkoriban a román hatóság Erdélyben nem tűrte meg a szerzeteseket, így a ferenceseket sem, úgyhogy én titokban lettem szerzetes 1982-ben. Egészen 1989–90-ig Áron volt a „rendi” nevem, de erről csak én meg a provinciális atya tudtunk.

– *Mit jelent önnek a ferences identitás?*

– Erre azt szoktam válaszolni, hogy nem vagyok olyan okos, mint a jezsuiták, se nem olyan jámbor, mint a bencések, én inkább kisebb testvér vagyok. Szent Ferenc, amikor az egyik társa megkérdezte, merre menjen prédikálni, azt mondta, hogy forogjon körbe, és ahol megáll, arrafelé induljon el. A ferences tág teret ad az isteni szabadságnak, nem akar valamit megváltoztatni. Szent Ferenc úgy látta, hogy jó dolog kereszténynek, Isten gyermekének lenni.

– *Csaba testvérről mindenkinek az árva gyerekek befogadása jut az eszébe. Ez tudatos döntés volt?*

– A kilencvenes évben összedőlött a román rendszer, az állam csődbe jutott, bezártak a gyárak, a bányák. Nagyon sok ember elvesztette a munkáját, a gyerekek koldultak, szóval kilátástalannak tűnt a helyzet. Nem én döntöttem így, először csak behívtam néhány gyermeket ebédre, adtam nekik ruhát, ám azt vettem észre, hogy reggel is ott csiripeltek a ház előtt. Tartottunk nekik egy táborot, aminek a végén persze mindenkit hazaküldtünk, ám sokan közülük nem tudták, hova menjenek. Miért nem csinálunk egy egész éves táborot? – szegezték nekünk a kérdést. Vagyis nem én kezdtem ezt, hanem a gyerekek.

– *Több mint hatezer gyermek köszönheti Önnek az élete alakulását. Gondolta volna, hogy eddig jut?*

– Senki nem gondolt erre. Az előljáróim először húsz gyerekre adták az áldásukat. Majd azt mondták, jó, legyen kétszáz. De mikor jött a következő, senkinek nem volt szíve őt elküldeni. Ha kihúzok húszat a vízből, nem mondhatom a huszonegyediknek, hogy vigye az ár. Nekem is, a munkatársaimnak és a román ál-

lammak is nagy kihívás volt ez, de Isten csodájára végül nem falt fel bennünket a bürokrácia. Ma már sokkal gazdagabb az ország, az emberek jobban tudnak magukról és a gyermekekről gondoskodni, úgyhogy most nincs szükség újabb gyermekotthonra, de akkor bizony nem így volt.

– *A személyes istenképét hogyan tudná megfogalmazni?*

– A kilencvenes évekig csak hittem az Istenben, ma már többről van szó. A mai hitem kerekesebb, élőbb. Az első évben abból főztünk, amit kaptunk. A gyerekek kérdezték, mi lesz az ebéd, mondtam nekik, az, amit a néni hoznak. Közledek az ünnepek, az egyik kollégám megjegyezte: *Csaba testvér, a gyerekek annyi tésztát és laskát ettek, kellene valami más is.* Na, mondom, menjünk shoppingolni. Addig én nem jártam vásárolni, most jött velem négy nő, akik mindent, ami kellett, odahordtak elém. Na, várjunk csak, ennyi nem fér a büdzsébe! Fogtam az aprópénzt, szépen sorba raktuk, azt gondoltam, hogy amire futja, azt visszük, amire nem, az marad. Kiderült, hogy pont annyi pénz volt nálunk, mint amennyibe az a nagy halom áru került. Gondoltam: tudtam, Uram, hogy jó vagy, de hogy ilyen egzakt legyél, azt nem néztem volna ki belőled.

– *Szent Ferencre hogyan tekint?*

– Ferenc a legkisebbek kisebb testvére akart lenni. A szolgáló szeretetet akarta gyakorolni. Ferenc nem tudta, hogy mit kell tennie a szultánnál, de Istenben bízó lélekkel ment, mert ezt gondolta helyesnek. Elérte, hogy a zarándokok felkereshessék a keresztény szent helyeket.

– *Sok sebünk közül az egyik a teremtett világgal szemben elkövetett bűnünk. Ön szervezett egy gyalogos zarándoklatot, melynek középpontjában Ferenc pápa Áldott légy! kezdetű enciklikájának üzenete állt. Miért tartotta ezt fontosnak?*

– Gyönyörű világot kaptunk a Jóistentől, nagy kár lenne tönkretenni. De azt is meg kell jegyezni, hogy nem ismerek olyan feladatot, amire ne lenne megoldás, nem tudok olyan Istenben hinni, aki olyan kihívás elé állítja az emberiséget vagy akár az erdélyi magyarságot, amit nem lehet megoldani. Isten nem vezet az emberiséget vakvágányra. Sok zsákutca van, de nekünk Isten országa profétáinak kell lennünk, meg kell találnunk azt a csapást, ami a holnapba vezet. Sok gyereket kereszteltem, de egyiket sem azért, hogy siránkozzon, hanem azért, hogy bátran hirdesse az evangéliumot. Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtt zöldmezős beruházásként kezdte a működését. Nem hiszem, hogy egy utópiát kergetett. Nekünk, keresztényeknek Jézus Krisztus hitét kell a magunkévá tennünk. A Miatyánkot nem azért kaptuk, hogy azért imádkozzunk, hogy amikor a világ összedől, ne fájjon annyira. „*Jöjjön el a te országod!*” – ezt nem csak imádkozzuk, tenni is kell érte.

– *Hol rontjuk el mégis?*

– A **Szentírásban** olvassuk, hogy a gazdag ifjú betartotta a parancsolatokat, jó fiú volt, ezért Jézus meg is dicsérte őt. De amikor Jézus arra hívta, hogy gyere, építsük együtt Isten országát, na, azt már nem. A 21. század Egyházában nagyon sok ilyen jól fészült, gazdag ifjú van, de egyik sem mer kilépni a megszokott helyzetéből. Nézzük Máriát, aki azonnal igent mond az Isten hívására, még úgy is, hogy nem teljesen érti, mit mond neki az

angyal. Ne csak tiszteljük a Szűzanyát, de kövessük is őt ebben. Isten mindannyiunkhoz szól, ötleteket ad, biztat és bátorít.

– *Hogyan lehet a mai világban elérni, hogy lángoló legyen a hitünk és a szeretetünk?*

– Emlékszem, már két éve foglalkoztam a gyerekekkel, amikor egyszer csak elfogyott belőlem a levegő. Állandó harcban voltam a hatóságokkal – tíz évig hivatalos engedély nélkül működünk –, semmilyen támogatást nem kaptunk az államtól. Egyszerűen elfáradtam, nem csak én, a munkatársaim is. A gyerekek sem voltak angyalok, velük is nehéz volt. Leültem a sekrestyébe, kezembe vettem a Szentírást, ami ott nyílt ki, ahol a Szűzanya és Szent József két gerlét adott a Jóistennek: ennyire telik, de köszönjük, hogy szent Fiadat nekünk adad. Nem nyújtják be a számlát, hogy bébiszittereid vagyunk, mennyit fizetsz érte, hanem ők azok, aki hálásak. Örülnek annak, hogy ezt a feladatot rájuk bízta. Gyújtottam egy gyertyát, az Isten elé álltam, és hálát adtam azért, hogy Isten rám bízta ezeket a gyerekeket. Szent József is Isten akaratából lett a gyermek Jézus nevelőapja, ugyanígy én is az ő akaratát érezve vállaltam ezt a megbízást. Isten a feladatokhoz nem csak testi, de lelki erőt is ad. Fel is tarisznyál bennünket.

– *Az Ön személyét, tevékenységét világnézettől függetlenül mindenki értékeli és elismeri. Nem sokkal vagyunk Szent István ünnepe után. Hogyan tudnánk összefogni és túllépni az ellentéteken?*

– A pozsonyi csatában a bajorok – és persze a magyarok is – súlyos veszteséget szenvedtek. Később mégis megegyezés született, olyannyira, hogy Géza fejedelem Bajor Gizellát kérte a fia számára feleségül. Szent István a kiengesztelődés példaképe volt, nem bosszúért lihegett, hanem kiegyezett a korábbi ellenséggel. Hogyan született meg a mi népünk? Úgy, hogy kiengesztelődünk Európával.

– *A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve elindított egy sorozatot, melyben a Hiszekegyet magyarázza. Mi volt ez a szándéka?*

– A Keresztény tanösvényben a Hiszekegyről, a Tízparancsolatról, a szentségekről és az Istennel való személyes kapcsolatról beszéltem. A kereszténység négy lábán áll: mit hiszünk, mit kér az Isten, hogyan segít rajtunk, és hogyan akar velünk kapcsolatba kerülni. Elsősorban azokat szerettem volna megszólítani, akik még keresik az Istent.

– *A kongresszus szlogenje arra hívott, hogy találkozzunk Jézussal Budapesten. De ezen az alkalmon egymással is találkozhattunk.*

– Bonaventura testvérral nemrég elindultunk biciklivel Torokőről Csíksomlyóra azért, hogy útközben prédikáljunk, és hívjuk az embereket a kongresszusra. A mottónk az volt, hogy Krisztus vár, nyeregbe fel. Terveim szerint a gyerekekkel vonattal fogunk eljönni a kongresszusra.

– *Hogyan van jelen a személyes életében az Eucharisztia?*

– Jézus Krisztus nemcsak kétezer évvel ezelőtt szeretett, hanem ma is. Nemcsak kétezer évvel ezelőtt akart közénk jönni, hanem most is jelen van. Ha lettek volna akkor tudósok, vizsgálhatták volna napestig, akkor sem találták volna meg a kis Jézusban az Istent. A gyermek Jézust csak hittel lehet átölelni, nem

pedig tudománnyal. Ugyanígy hisszük és valljuk, hogy Jézus a pap szavaira ott lesz a kenyérben. Eucharisziává lesz, akivel találkozhatunk. Engem mindig kiráz a hideg, ha arra gondolok, hogy az Oltáriszentségben az ég és a föld összeér. Az Eucharisztia híd, mely Istenhez vezet. Isten táplálni akar, de nem azért, mert megérdemeljük. Minél jobban botladozunk, annál jobban bele kell kapaszkodnunk az élő Istenbe, aki az Eucharisziában van jelen. Anyánk, az Egyház bölcsen gondolkodik akkor, amikor egy ilyen találkozó által is közel szeretné vinni Jézust az emberekhez.

– *Ferenc pápa is velünk ünnepelt. Mit jelent Önnek a Szentatyta látogatása?*

– Mondtam a gyerekeknek, hogyha én a tanévnyitón megáldalak benneteket, ötössel, esetleg nyolcassal átevickéltek a tanuláson, de ha Ferenc pápa áld meg benneteket, akkor kilencesnél és tízesnél nem kaptok majd rosszabb jegyet. Komolyan szólva, Ferenc pápa az egység hordozója, megvalósítója, a látható Egyház feje. Hiszem, hogy a pokol hatalmai nem vesznek erőt az Egyházon. Nem csak azért bízom Ferenc pápában, mert az egy szerzetesnek jól áll. Én zsigerből is ott állok mellette.

Forrás: Új Ember

Tóth Tihamér – Eleven templom.

„Ha valaki szeret engem, az én beszédemet megtartja; és Atyám is szeretni fogja őt és hozzája megyünk S és lakóhelyet szerzünk nála.” (Jn 14,25)

Az Úr Krisztus tanítása szerint minden egyes ember lelke, ha azon nincs bűn, az örök Istennek eleven temploma! Ezt a hihetetlen megtiszteltetést szinte csak végiggondolni is megrendítő, szinte csak leírásától is reszket a toll! Én, törekény, gyöngye földi teremtmény; én, csak a megyémben vagy talán városomban is ismeretlen kis diák, – én, a hatalmas Isten élő temploma lehetek! Pedig így van! Az Úr fenti szavai világosan tanítják.

Az Isten lelkembe akar jönni s nálam lakozni! Ez a tény azonban nemcsak kitüntetés reám, hanem egyúttal következményekkel járó lekötelezettség is. Gondold csak végig, mi következik rád abból a csodás megtiszteltetésből, hogy lelkednek az Isten élő templomává kell válnia,

A templomban, úgy-e, mindennek tisztának kell lennie, mindent rendben kell tartani! Mily rendnek kell hát lennie lelked templomában is! A mindent látó Isten szeme se tudjon felfedezni benne pókhálós zugokat, poros, eltorzult vonásokat.

A templomban szépen, lágyan szól az orgona s hirdeti Isten dicsőségét. A te kis templomodban buzgó, imádságos lelked lesz az orgona; a frissen, örömmel, lendülettel végzett imáid, egész imádságos életed lesz az Isten dicsőítése.

A templom tornyáról harang zúg és hívja az embereket Istent dicsérni. Nohát a te imponáló életed, a, te örömtől ragyogó szemed, a te hótiszta lelked legyen az Úr harangja, hogy buzgóságod tüzetől mások is fellángoljanak az Úr szolgálatára.

A templomban gyertyák égnek s űzik szét a homályt. A te élő hited legyen a gyertya, mely magadnak és másoknak mutatja az utat Krisztus felé. És még egyet: a templomban legfontosabb az

oltár, s azon is az Oltáriszentség s az abban lakó Úr Jézusunk. Oltáriszentség nélkül nem teljes a templom, ürességet érzünk benne, valami nagy hiányt. Az Úr Jézus minden megkeresztelt lélekre rányomja szent arcának vonásait. A bűn eltorzítja ezt a szentképet bennünk. A te lelked templomának is páratlan, pótolhatatlan kincse éppen az lesz, ha mindig tisztán kivehető lesz rajta az Úr Jézus arca, s ha a megszentelő kegyelem által ékesített templomodban ott fog lakni az Úr Jézus. Meg ne váljatok semmi áron ettől a képtől! Minél elevebbé tenni ezt a gondolatot: az én lelkem az Isten temploma s annak oltárán ott él állandóan az Úr Jézus Krisztus!

Tudni, érezni, átélni, hogy Krisztus nemcsak a templomban van velem. Velem van a futballpályán is, velem a tanteremben is, velem a kiránduláson is. Veled, fiam, mikor csendes villanyfénynél az algebrapéldán töröd a fejedet. Veled, mikor éltető napfénynél az erdőt-mezőt járod. Mikor meredek sziklán kapaszkodsz, Ő fogja a kezdetet, s mikor a fejlődő kor ezernyi viharjában küzdesz, Ő erősít téged. Ő is 14, 16, 17 éves, amilyen éppen te vagy. Ha szomorkodsz, megcsókolja szívedet; ha senki sem ért meg, Ő mindig megért; ha hű vagy Hozzá, Ő soha el nem hagy. Íme, mit jelent a főséges gondolat: Isten eleven temploma vagytok!

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Boldog, akit az igazság maga tanít, nem képekben és elhangzó szavakban, hanem úgy, ahogyan ő önmagában van és szól. Vélekedésünk, eszünk gyakran megcsal minket: rövidlátónak mutatkozik. Mit használ a titkos és rejtett dolgokról való sok szórszálhasogató okoskodás; ha ezeket nem ismerjük, nem vetik szemünkre az ítéletet.

Nagy bolondság, hogy elhanyagolva a hasznost meg a szűkséget az után kapkodunk, ami kíváncsiságunkat felajzza, s ami ártalmunkra van! Szemünk van, s nem látunk; akkor mi gondunk a dolgok nemével és fajaival?

Akihez az örök Ige szól: az kigázol a sokféle vélekedés közül. Egy igéből lehet megérteni mindent, és ezt az egy igét hirdeti minden: és ez a Kezdet, amely szólít is minket. Nélküle nincs értelem, sem igaz ítélet senkiben.

Aki mindent ebbe az egy igébe foglal, mindent erre az egyre igazít, ebben az egyben szemlél, az lehet állhatatos szívű, az lel-

het békés megállapodást Istenben. Ó, igazság-Isten: hadd legyeny eggyé veled az örökké való szeretetben! Gyakran megcsömlörlöm a sok olvasástól és tanulástól: benned van mindaz, amire vágyva vágyom. Hallgasson hát minden tanító, és némuljon el az egész teremtett világ a te színed előtt, és csak te magad szólj hozzám.

Bíró Jolán-Ilona – A mély és őszinte gyónás hatásai

A bennünk lakó lélek, mely az Isten mélységes szava, szól és irányít bennünket. Mindig csak a jóra int, főleg ha élő a hitünk. Hallgassunk a Lélek szavára.

Nincs olyan ember a földön, aki nem követett volna el bűnt. Így mindnyájan rászorulunk a bűnbocsánat szentségére. A katekizmus szerint a bűnbocsánat szentsége az a szentség, amelyben a gyóntató pap feloldozása által elnyerjük Istentől bűneink bocsánatát, és kiengesztelődünk az Egyházzal.

Ha őszinte lelkiismeretvizsgálatot tartottunk, akkor élhetünk ezzel a lehetőséggel. A gyóntató személyét sohase azonosítsuk a benne rejlő emberrel, mert ekkor ő Istent közvetíti. Hatalmat kapott a felszentelésekor a bűnök bocsánatára, de nem ezek észben tartására, hanem annál inkább a szigorú titokbantartására. A gyóntató papnak, mivel ezen a téren sokat tapasztalt, nagyobb rálátása van a gyarló emberi természet buktatóira, így hasznos tanácsokkal láthatja el a hozzá betérő, tisztulni vágyó lelket. A kegyelem által lelkünk megszentelődik. A gyónás által elkerüljük a kárhozottat, de ugyanakkor ez erőt ad a bűn elleni küzdelemhez, azaz a keresztyén hit valós megéléséhez.

A lélek hihetetlen felszabadultságot, megkönnyebbülést, szárnyalást érez. Megtapasztalja Isten végtelen jóságát és irgalmaságát. Újra megéri Isten közelségét. Visszatér a hálás lelkület. Ott legbelül ismét csend és béke, megelégedettség és megkönnyebbülés, tisztaság és fényesség jön létre. A lélek újjászületik. Isten kegyelme és szeretete a tiszta lélekben, az ő hordozójában az emberben új erőt szabadít fel: megadja a jóra való készsége. Elindul a gyógyulás folyamata, mely kihat az ember környezetére. Megszépül az élet. Értelmet kap az önzetlen szeretet. Feléled az örök jóból táplálkozó másokért való tenni akarás. Feloldódnak a hátráltató, főlöszleges feszültségek, melyeket a bűn bilincsei okoztak. Halványulnak, sőt begyógyulnak a bűn által okozott lelki sebek, mert a gyónás után tudom, hogy Isten újra visszafogadott, mint tékozló fiát édesapja. Elfelejtette és betakarta minden rosszaságomat, gonoszságomat, mert én őszinte voltam vele.

Szabad akaratomból hozzá tértem bajaimmal, szenvedéseimmel. Megtapasztaltatja, érezhetővé teszi szeretetét, mert Ő csak adni és mindig csak adni tud az én javamra. Képesse tesz ezáltal bennünket is a szeretetre. Életet ad, hogy mi is szeretetből táplálkozó életet adhassunk másoknak. Boldogsággal tölt el, mert minnél többet adunk a megtapasztalt szeretetből, annál több marad számunkra, hogy újabb és újabb gyümölcsöt teremjünk a végtelen szeretnek. Megoldásokat kínál az addig megoldatlannak tűnő problémákra, mert most tisztán látunk. Eltűnik egy ideig a bűn homályosító, torzító hatása. Meglátjuk a bűneink által okozott sebeket, amiket másokon, vagy akár magunkon ejtettünk.

Mivel a gyónás végén megígérjük Istennek, hogy a jóra tö-

rekszünk az ő segítségével, képesse tesz bennünket a jóvátételre, az okozott fájdalmak enyhítésére, a sebek gyógyítgatására.

Helyrehozza éppen általunk azt, amit mi magunk rontottunk el. Ezért a gyónás nem lehet csak magánügy, hanem közösségi érdek is, mert jó hatásai miatt közösségformáló ereje van. Jobban tudok figyelni Istenre és emberre egyaránt, mert nem kötik le gondolataimat a lelkiismeretfurdalások.

A gyógyulás lehetősége bennünk van, de Isten adja és mégis függ a mi jóakarunktól, törekvéseinktől, tettrekészségeinktől, megbocsátásainktól, bocsánatkéréseinktől, békességszeretettinktől. Higgyünk és akarjunk gyógyulni, mert akkor Isten megadja nekünk azt akarata szerint éppen akkor, amikor szerinte arra nekünk szükségünk van.

De ne feledjük: mi a gyónás előtt és után is ugyanazok a törekény, gyarló emberek vagyunk, így könnyen sebezhetőek és sebeket ejtők maradunk, ha nem vagyunk eléggé óvatosak a kísértések idején. Próbáljuk megtartani minnél tovább lelkünk tisztaságát, de mégis ismét visszaeshetünk saját, megszokott bűneinkbe. Erre a megoldás az újra és újra visszatérés az őszinte szentgyónáshoz. A fontos az, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel, ha arra szükség van. A mi feladatunk, hogy törekedjünk, de ismerjük el: tökéletesekké nem fogunk, és ne is akarjunk válni, mert nem fog sikerülni. Egyetlen tökéletes valaki van, de az már maga az Isten.

A sikert a valóságban keressük: az önmagunkkal való szembenézésben Isten törvényei szerint, az örökigazságok szem előtt tartásával. Az Isten a törekvő ember mellé érezhetően mellé áll, segíti a jóban, megadja számára mindazt a kegyelmet, ami az ő üdvösségéhez, életének e szerinti beteljesedéséhez szükséges.

Mártonffy György (Karcfalva, 1663 – Gyulafehérvár, 1721. szeptember 5.) erdélyi katolikus püspök

Tanulmányait a bécsi Pázmáneumban végezte. 1688. november 8-án plébános lett Vásárúton, ahonnan 1691. április 22-én Felsőszelibe, majd 1701-ben Szencre került. 1703. június 22-én pozsonyi kanonokká nevezték ki, 1707. november 25-én tagja lett az esztergomi káptalannak. 1708-ban Nagyszombat városa megválasztotta plébánosának. 1709. február 22-étől barsi, 1711. december 11-étől nyitrai főesperes, 1712. december 12-étől szentistváni prépost, 1713-ban erdélyi püspök lett.

Kolozsváron visszaszerezte az unitáriusoktól a Szent Mihály templomot. Több egyházat a saját költségén megújított. Ugyancsak a saját költségén két kanonoki stallumot alapított. Végrendeletében különféle jótékony célokra 24.500 forintot hagyományozott.

Forrás: Wikipedia

230 éve született Széchenyi István

Kétszázharminc éve, 1791. szeptember 21-én született Bécsben Széchenyi István gróf, „a legnagyobb magyar”, a reformkor kiemelkedő egyénisége. Széchenyit, akit nagy ellenfele, Kossuth nevezett „a legnagyobb magyarnak”. Hazaszeretete, haladásba vetett hite, akaratereje, harca a reformokért, alkotó szenvedélye, áldozatkészsége, gyakorlati munkássága a magyar történelem kiemelkedő személyiségévé avatta. Az egyik leggazdagabb arisztokrata család sarja volt. Apja, Széchenyi Ferenc a Nemzeti Múzeum alapítójaként írta be magát a magyar történelem lapjaira. Az ifjú gróf, aki nevét közepén e-vel írta, a bencésnél és a piaristáknál tanult, majd filozófiát hallgatott a szombathelyi

akadémián. A napóleoni háborúk idején, 1809-ben részt vett az utolsó nemesi felkelésben, harcolt a vesztes győri csatában. 1813-ban, a lipcei „népek csatája” előtt kulcsfontosságú küldetést hajtott végre. A csatamezőn kilőtték alóla a lovát. Bátorságáért több kitüntetést is kapott, csak az uralkodótól, I. Ferencről nem kapott semmit, mert bírálta az osztrák hadsereget. Ott volt az 1815-ös bécsi kongresszuson, majd bejárta Európát, és barátságot kötött Wesselényi Miklós báróval. 1824-ben feleszeretett Zichy Károlyné Seilern Crescentiába, akit csak tíz év múlva, megözvegyülése után vehetett feleségül.

Külföldi tapasztalatai alapján változtatni akart az elmaradott hazai állapotokon. Első könyve, a *Lovakról* 1828-ban jelent meg, majd megírta programadó műveit: a reformkor „harsonájaként” méltatott *Hítelt*, az inkább vitairatnak szánt *Világot* és a *Stádiumot*, amelyben tizenkét pontba foglalta az ösiség eltörlésére, a nemzeti pénzalap gyarapítására, a földesúr-jobbágy viszonyra, a nem nemesek birtokvásárlására, a törvény előtti egyenlőségre, a közös adózásra, a közteherviselésre, a magyar nyelv hivatalossá tételére, a közlekedés fejlesztésére, a kereskedelmet gátló egyedáruságok eltörlésére, a szólásszabadságra vonatkozó javaslatát.

Mindezek megvalósítása érdekében folytatott tevékenységét még felsorolni is nehéz. 1822-ben vezette be a lóversenyeket, 1825-ben a diétán egy évi jövedelmét ajánlotta fel a Magyar Tudományos Akadémia megalapítására. Ő szólalt fel elsőként magyarul a főrendiházban, majd 1827-ben a nemzeti közművelődés, a közhasznú eszmecsere színhelyeként létrehozta a Nemzeti Kaszinót. Részt vett a dunai gőzhajózás életre hívásában. 1835 és 1837 között királyi biztosként irányította az Al-Duna szabályozását. Oroszlánrésze volt az állandó Duna-híd, és végül az 1849-ben átadott Széchenyi lánchíd megépítése neki tulajdonítható. Bankot és gyárakat alapított. Támogatta a magyar színház ügyét. Ösztönözte a bortermelést és a selyemhernyó-tenyésztést. Ő szervezte meg a Tisza 1846-ban megkezdődött szabályozását. Kezdeményezője és anyagi támogatója volt a balatoni gőzhajózásnak. Az első gőzhajó 1846. szeptember 21-én, Széchenyi születésnapján indult útjára a balatonfüredi kikötőből.

Az 1840-es évek elején kezdődtek ellentétei Kossuth Lajossal. Aiban mindketten egyetértettek, hogy az ország csak akkor fejlődhet, ha a magyar nemesekből „nemes magyarok” lesznek, de ezt teljesen eltérő módon képzelték el. Széchenyi a reformokat nem az udvar ellenében, hanem az arisztokrácia meggyőzésével, fokozatosan akarta bevezetni, míg a köznemesi sorból származó Kossuth a Bécshez fűződő viszony újrendezését tartotta a reformok előfeltételének, a köznemesekre és az értelmiségre támaszkodott volna.

Széchenyi úgy érezte, hogy Kossuth modora és taktikája összeközékekhez vezet az udvarral, a kiváltságosokat elriasztja, a népet lázítja, az ellenzéket megosztja, azaz „sírba dönti a magyart”. 1841-ben megjelent *Kelet népe* című írásában izgatással vádolta meg, szenvedélyes vitájuk egészen 1848-ig tartott. 1847-ben közfelkiáltással választották meg mosoni követnek, Széchenyi azért jelöltette magát, hogy a diétán ellensúlyozza Kossuthot.

Az 1848-as forradalmat örömmel fogadta, a Baththyány Lajos gróf vezette első felelős magyar kormány közlekedési és közmunkaügyi minisztere lett. Az egyre élesebb ellentétek az udvarral azonban megviselték idegeit. Szeptember 4-én lemondott posztjáról. Orvosa tanácsára a Bécshez közeli döblingi elmegyógyintézetbe indult, útközben azonban megszökött, hogy a Dunába vesse magát. Az intézet falai között nyugtalansága hosszú évekig tartó fásultságba csapott át, elméje

csak 1856-ban derült fel annyira, hogy ismét dolgozni kezdjen. Magyar nyelvű feljegyzéseiben, amelyeket halála után elkoboztak, és csak 1920-ban adtak ki *Nagy magyar szatíra* címmel, kigúnyolta az abszolutizmust, majd 1859-ben német nyelven írt választ egy Bach-rendszert dicsőítő röpiratra, az *Ein Blick auf dem anonymen Rückblick* (Pillantás a névtelen visszapillantásra) Londonban, név nélkül jelent meg.

Az egyre tevékenyebb, memorandumokat és röpiratokat készítő Széchenyit rendőri felügyelet alá helyezték. A hatóságok folyamatosan zaklatták, és értésére adták: tisztában vannak azzal, hogy az elmegyógyintézetet politikai menedékhelynek használja. Széchenyi ezt fenyegetésnek vette, és 1860. április 8-án szétrombolódott fejjel, kezében pisztollyal találták szobájában. A történészek közül szinte senki nem vitatja, hogy öngyilkos lett, de sokan még ma is azt hiszik, hogy gyilkosság áldozata lett. Holttestét az akadémia küldöttsége kísérte Nagycenkre, egész Magyarország hetekre gyászba öltözött.

Számtalan közterület, intézmény viseli nevét, Budapesten a Magyar Tudományos Akadémia épülete előtti Széchenyi téren 1880-ban avatták fel Engel József által tervezett, négy és fél méter magas szobrát, amelynek négy mellékalakja sokoldalú tevékenységét jelképezi.

Forrás: mult-kor.hu

15 éve hunyt el Sütő András

Mezőségi, pusztakamarási, szegényparaszti családból származott, szülei Sütő András és Székely Berta voltak. 1940 őszétől a nagyenyedi református kollégium, majd 1945 januárjától kolozsvári református gimnázium diákja volt. Első írását 18 éves korában közölte a kolozsvári *Világosság* című lap, *Levél egy román barátomhoz* címmel.

1949-ig Kolozsváron a Szentgyörgyi István Színművészeti Főiskola rendező szakos hallgatója volt, majd tanulmányait megszakítva a *Falvak Népe* című hetilap főszerkesztője lett. 1951-ben Bukarestbe költözött, mivel a szerkesztőséget oda helyezték át. Nem tudott azonosulni az 1950-es évek politikai viszonyaival ezért 1954-ben lemondott állásáról és Marosvásárhelyre költözött, ahol az *Igaz Szó* című irodalmi folyóirat főszerkesztő-helyetteseként dolgozott. 1958-1989 között a *Művészet*, illetve az *Új Élet* című marosvásárhelyi képeslapnak volt főszerkesztője. 1989-ig az *Erdélyi Figyelő* főszerkesztői pozícióját töltötte be. 1965–1977 között parlamenti képviselő, 1974–1982 közt a *Romániai Írószövetség* alelnöke volt. 1980-tól kezdve a Ceaușescu-rezsim betiltotta műveinek kiadását és színdarabjainak bemutatását, ezért 1980 és 1990 között csak Magyarországon tudott publikálni. Ebben az időszakban ő és családja a hatalom és a Securitate folyamatos zaklatásainak voltak kitéve.

1990. március 19-én a magyarok és románok között kitört etnikai zavargások során, melyet később fekete márciusnak, marosvásárhelyi pogromnak neveztek el, az RMDSZ székház ostromakor veszítette el bal szeme világát.

Saját kérésére Magyarországra szállították gyógykezelésre, 1990. március 20-án este érkezett meg katonai repülőgéppel Tökölre, ahonnan Budapestre vitték tovább. Több tucatnyi magas színvonalú prózai és drámai műve a jelenkori magyar írók élvonalába emelte. 1998-ban a **Digitális Irodalmi Akadémia** egyik alapító tagja volt.

Darabjait 1971 óta Magyarországon is folyamatosan játsszák, Kaposváron mutatták be a **Pompás Gedeon** című darabját. A színház-történeti jelentőségű ősbemutató rendezője Komor István volt. Életének 80. évében, 2006. szeptember 30-án, hosszan tartó betegség után melanómában hunyt el. A marosvásárhelyi vártemplomban volt felravatalozva, majd a református temetőben helyezték örök nyugalomra.

Forrás: Wikipédia

Móra Ferenc – Talpas

Talpas mindig azt tartotta, hogy ő a legnagyobb úr a tanyán. Tyúk, macska, kismalac, mind eltakarodott az útjából, ha neki sétálhatnékja támadt az udvaron. A verebek rá nem mertek szállni a kerítésre, ha az ő haragos morgását hallották. Még a kakasnak is torkán akadt a kukorékolás, ha Talpas kidugta a fejét az óljából.

Pedig – tréfa ide, tréfa oda – annak már csakugyan valakinek kell lenni, akitől még a kakas is megijed. Hanem csuda történt valamelyik reggel, ahogy a Talpas körüljárta a birodalmát. Tyúk, macska, kismalac üggyet se vetett rá. A verebek olyan bátran csipogtak a sövényen, mintha Talpas nem is volna a világon. A tarajas kakas pedig nemhogy fölszállt volna a kerítés tetejére, hanem leugrott a szemétdomb tövébe, s akkorát kukorékol, hogy csak úgy reszketett bele a szakállá:

– Kukorikú, híres Talpas, a te neved most már: hallgass!

Talpas a fogát vicsorgatta. Aligha meg nem szabta volna a kakasnak a gúnyját, ha elő nem ugrik a ketrec mögül valami, amilyent ő még sose látott. Egy nagy fehér madár, földig ér a kékbe úszó haragos-vörös szakállá, piros a sapkája, mérges a nézése, goromba a köszöntője:

– Úr a pulyka, rudrudrud! Talpas kutya rút, rút, rút!

Még ilyet senki sem mert Talpasnak mondani. Még hogy ő rút volna? Akkora szeme van, mint egy kávécsésze, olyan foga, hogy a vasat elharapná, a farka valóságos lobogó. A bundája úgy ki van cifrázva bogáncscsal, hogy alig látszik a szőre. Nincs ilyen derék kutya az egész határban. Se szó, se beszéd, nekiugrott Talpas a pulykának. Bizonyosan meg rázta volna a szakállát, de a pulyka kinyújtotta hosszú nyakát. Mire Talpas úgy megijedt, hogy hármat is lépett egyszerre visszafelé.

Lett erre olyan kacagás az udvaron, hogy tán még most sincs vége. Még az öreg eperfa is olyanformán integetett leveletlen ágaival, mintha azt akarta volna mondani:

– Oda van a becsület, Talpas. Megijedtél a pulykától.

Szegény Talpas nagyon elszégyellte magát. A tanya végében folyik a Tisza, lekullogott annak a partjára, és ott tűnődött sokáig, mitévő legyen. Ahogy ott tőprenkedik, arra ment egy szénásszekér. Talpas gondolt egyet, fölkerelkedett, megindult a szekér után. Ahová az megy, oda megy ő is, ha a tanyán már nem lehet maradása.

Mivel pedig a szekér a városba ment, Talpas is ment a városba. Nagyon tetszett neki a sok kőház, a szép sima aszfalt, ahol nem sárosodik be a láb, a boltok nagy tükörtáblái, amelyekben csupa Talpasok látszottak. Az egyikkel meg is akart barátkozni.

De ahogy közel ment hozzá, a boltból kidugtak egy seprűnyelet, s úgy orron ütötték vele, hogy eljajdította magát:

– Brrr, de barátságatlan nép lakik ebben a városban!

Délfelé megéhezett. Elment a kedve, amikor arra gondolt, hogy otthon a kis gazda keresi már azóta a vízbe mártott jó kenyérhajával. De hirtelen nekivámodott, mert valami henteskirakat elé ért. Olyan kolbászok mosolyogtak felé, amilyenről a tanyán még csak nem is álmodott.

– Hopp-hupp, egye meg a kenyérhajat a pulyka, nekem jó a kolbász is! – Azzal nekiugrott a kirakat üvegének.

Bele is ütötte a fejét, hogy csak úgy koccant. S még rá se ért gondolkodni, hogy mi történt, már akkor cirógatta a bundáját egy fehér kötényes ember egy hajló nádpálcával.

– Nézd, milyen tolakodók ezek a csavargó tanyai kutyák! – Talpas úgy elszaladt, hogy meg se állt a hetedik utcáig. Alig lihegett már, a nyelve lógott, a lába reszketett. Majd elepedt egy ital vizért, de a városban nincsenek olyan tócsák, mint odakint, azon az áldott tanyán.

Csak legalább pihenhetne egy kicsit. De valahány inasgyerek meglátja, mind megkergeti. Hej, micsoda heverés esnék most otthon a szalmás istállóban! Estefelé kiért a Tiszához. Erre már nagy csend volt, házak nincsenek, hó borított mindent. Talpas szinte azt gondolta, kint van a tanyán. Kapta magát, elnyújtózott a hóban, ráfektetette nagy buksi fejét a két első lábára. Elaludt, s álmában otthon járt a tanyán. Kergette a verebeket, sütkérezett a ház napon oldalán, s várta, hogy mikor szólítja vacsorához Janika, a kis gazdája.

– Talpas, Talpas, gyere ide, öreg kutyám! Talpas, kedves Talpas – csengett egy örvendező gyerekhang a holdfényes éjszakában.

Talpas fölneszelt a hívogatóra, körülnézett nagy álmosan. Most hitte még csak igazán, hogy álmodik. Egy nagy jégtáblán találta magát, amely közel a parthoz csendesen úszogatott lefelé a Tiszán. A parton pedig ott állt Janika, a kis gazda, a kezében meleg cipó, a száján hívogató szó:

– Ugorj ki, öreg Talpas! Hol bujdkoltál egész nap?

Talpas egyszerre tisztában volt vele, mi történt. Mikor kimenekült a városból, észre se vette, hogy a Tisza jegén vackolt meg magának a hóban. Addig, míg aludt, megindult vele a jég, s hazavitte a tanyára.

Jaj, csak hogy itthon van még egyszer! Álmában se megy többet a városba, inkább megosztzik a fehér pulykával az uraságban. Hanem az a fehér kötényes városi ember vigyázzon magára, hogy valahogy erre a tájékre ne kerüljön, mert bizonyosan megemlegeti a napot, mikor Talpással találkozik!

Az értesítőt készítik: Ft. Ferenc Antal plébános,
Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ermő és sokan mások.
Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen
adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.
Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia,
cím: 21 December 1989 sugárút, 136., Tel: Plébánia: 0364-405-955,
e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro
Plébános: 0744-523-023, Kántornő: 0752-035-549;
Szentmisék rendje: Kedd, Csütörtök 18:00; Szerda, Péntek 7:30;
Szombat előesti szentmise 18:00; Vasárnap 9:30.